

Sygn. akt V KK 202/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w dniu 19 listopada 2019 r.

sprawy **M. S.**

skazanego z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego,
na niekorzyść skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w J.

z dnia 30 listopada 2018 r., sygn. akt VI Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 17 maja 2018 r., sygn. akt II K (...)

**uchyla wyrok Sądu Okręgowego w J. w zaskarżonej części i w
tym zakresie przekazuje sprawę temu Sądowi do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

M.P.S. został oskarżony o to, że „w dniu 19 listopada 2017 r. w N., użył przemocy fizycznej poprzez szarpanie oraz odepchnięcie funkcjonariuszy WRD KPP w B., mł. asp. A.W. i st. post. M.P. powodując u wymienionych obrażenia ciała w postaci otarć naskórka dłoni celem zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej,

tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 17 maja 2018 roku, sygn. akt II K (...), uznał oskarżonego M.P.S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych A.W. i M.P. nawiazki w wysokości po 100 zł i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

Sąd Okręgowy w J., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 30 listopada 2018 r., sygn. VI Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok wobec M.S. w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary 3 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby oraz na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki na 15 zł., w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w J., na niekorzyść M.S., wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia o obowiązku probacyjnym, zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 72 § 1 k.k., polegające na zaniechaniu nałożenia na oskarżonego przynajmniej jednego z obligatoryjnych obowiązków probacyjnych wymienionych w art. 72 § 1 pkt 1 - 8 k.k. w sytuacji, gdy wyrokiem z dnia 30 listopada 2018 r., sygn. VI Ka (...), Sąd odwoławczy zmienił wyrok Sądu *meriti* w zakresie orzeczonej kary 3 miesięcy pozbawienia wolności i warunkowo zawiesił jej wykonanie na okres próby 2 lat, nie orzekając jednocześnie środka karnego”.

Podnosząc taki zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia o obowiązku probacyjnym i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w J. w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego okazała się zasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Skarżący słusznie podnosi, że w sprawie doszło do naruszenia wskazanego w kasacji przepisu prawa materialnego. Zgodnie z art. 72 § 1 k.k., w razie skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, sąd nakłada na oskarżonego jeden ze środków probacyjnych wymienionych w art. 72 § 1 pkt 1-8 k.k.

Skoro zatem Sąd Okręgowy w J. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w B. i wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu, to jego obowiązkiem było także nałożenie na M.S. jednego z obligatoryjnych obowiązków wskazanych w art. 72 § 1 k.k. Zauważyć należy, że w sprawie nie został przez Sądy orzeczony środek karny, co czyniłoby orzeczenie obowiązku probacyjnego jedynie fakultatywnym.

Brak natomiast obligatoryjnego rozstrzygnięcia w przedmiocie środków probacyjnych stanowi rażącą obrazę art. 72 § 1 k.k., co powoduje, że kasacja jest oczywiście zasadna.

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak na wstępie.